

BODA ZSÓFIA BORBÁLA (BUKSI)

Utazás

Megy a buszom, megy tovább,
Ablakon át nézem a szép fákat az út egyik oldalán,
Másik oldalon lakott terület, sok álló ház,
Így itt, hogy a járda szép, pislákolnak még a lámpák.

Itt van lassan a buszmegálló, következő,
A sofőr figyelve kirakja az irányjelzőt,
Végre a várakozóknak ott a jármű megjött,
De ezen a vonalon nem jött még az ellenőr.

Egyre többen leszünk a buszon,
Hiszen a városba haladunk,
Közelebb van egyre a központ,
Hol van egy szép, szökőkutas körforgalom.

A központban sok az átszállás,
Pár ember várja a tovább utazást,
Cserélődik az utas-sereg, számos turista más,
A vezetőnek mindegy, így is jó már.

Soha-soha nem áll meg a forgalom,
Mindig-mindig megy: éjjel, nappalon,
A figyelem semmikor sem elhanyagolható, fontos nagyon,
Hiszen a közlekedés, bizony, így biztonságos.

Chatelő ember

Chatelő ember,
A neten fecseg,
Már nem látja barna szeme,
Hová is kattog egere.

Megismerhetsz egy s mást:
Talán lányt,
Ki manapság
Netán férjre vár –
Fényképét feltette már?

Kattog a billentyű,
Ha lenyomja a betűt,
Lassan áramlik a villany,
Vezeték heves, mint a tűz.

Mi volnék, kérem,
Ha nem lenne számítógépem?
Lassan-lassan már függök,
S minden (szabad) percemben a gépem előtt csücsülök.

Egy emberi sors

Az első otthon tíz holdhónapig:
Az anyaméh,
Mely, ha véget ér, eljő a világra jövés:
A születés.

Később, a templomban, a pap által lesz
A keresztelés,
Hol megemlíti, kihangsúlyozza az atya
A teremtést.

Pár éven át kell a szülői
Védés, féltés,
Eközben eleven a gyermeki idő,
Nagy a hév.

Hat-hét éves gyermeknek már:
Iskolakezdés,
Új társak, osztályfőnök, barátkozás: eltelik,
Ismét egy tanév.

Az érettségi után, mondja mindenki: ez
A nagybetűs L É T.
Melynek minden negyedik, zord, hideg
Évszaka: a T É L.

Olykor sok az ünneplés,
Egyre több az emlékezés,
Ha van idő, esetleg elmélkedés,
Nincs már növekedés, az emberi szervezet szinte mindenre kész.

Ha az immunrendszer jó, van védekezés,
S vigyázunk magunkra, jó a táplálék, van egészség,
Néha láz van, olykor csak hőemelkedés,
Emlékeztetnek ezek minket: bizony, van betegség, szenvedés.

Mikor eltelt jó pár ikszes év,
Egyre több az ismertség, talán (kinek van) hírnév,
Már nem vágyik senki sem arra, hogy nagy legyen a sebesség,
Nyugodtabb, megfontoltabb az ember, ez lehet a bölcsesség.

Egyszer csak egy emberi sors véget ér,
A földi lét végének felidézése családi-baráti körben a temetés,
A lélek félútján jön a számadás Szent Péter testvér felé,
Aztán bekövetkezik a mennyei jólét, a megváltó melletti, örök
időkre szóló,
Szép fény.
[Ahonnan látni lehet jobban, s talán sugallni oda le valamit a
földi életnek.]

Magány

Egyedül – azt mondják – kemény,
Egyedül hidegebb, zordabb a tél,
Egyedül nem jó lenni, nehéz,
Egyedül néha viszont jó a lét,
Egyedül nem jó sokáig, örökké.

Furcsa érzést él át, ki érzi a magányt,
Ki nem látja sehhol, senki két szemében társát,
Azonban mindez fizikai s nem lelki elhagyatottság,
Ha lelki is lenne, az borzadalmas, maga a szomorúság.

Valaki lehet nagycsaládban, egy házban egyedül,
Még akkor is, ha vele egy szobában gyakorol a hegedűn,
Ez nem jó érzés, rosszabb, mint a bűn,
Mindenki átérezheti, ha nem hall semmit a két fül.

Elgondolom, hogy a székben... valaki ott ül,
Ilyet – persze – csak a vad képzeletem szül,
Talán azért is, hogy ne legyek oly egyedül,
De nincs is ott senki, csupán egy nagy űr.

Sodrás

Megy az élet, megy tovább,
A nép, az ember megy, meg sem áll,
Mind átlép folyton-folyvást.

Ember, ez a mai világ:
Szinte senki sem ismer gyászt,
Értékeid még mindig fontosak, vigyázz!

Ki most két lábon jár,
Lehet, hogy már elveszettnek érzi magát –
Lassú lépteid lényege, értéke a biztonság.

Ne érdekeljen a válság!
A többi ember menete,
Mint gyors Duna medrében,
A S O D R Á S.